

Devletin Türkiye’de örneğin 1970’lerde topluma ya da şimdilerde örneğin uluslararası finansal ilişkilere müdahalesi, Türkiye’de modern anlamda burjuvazinin henüz gelişmediğinin kanıtıdır. Diğer bir deyişle toplumsal yardım gerektiği ama bulunamadığı zaman “nerede bu devlet?” feryadı duyulur, ülkemizde; samimi olarak işte bu feryadın duyulması, moderniteye geçilememiş olmasının, antik koşulun hüküm sürdüğünün doğrudan delilidir. Bu yazı, bu bakımdan konuyla ilgili kitabımı (Sarı, 2018) tamamlayan yazı serisinin bir parçasıdır.

Hatırlıyorum da Türkiye ile ilgili aşmakta en çok güçlük çektiğim konu, geride tarıma dayalı, kırsal, dinsel yetkililere tabi işleyen bir toplum olduğu, Türkiye’nin bu durumdan çıkıp imalata dayalı, kentsel, bilim ve sanatıyla seküler düşünüş ve iletişimin hakim olduğu bir topluma doğru gelişmekte olduğu yanılsamasıdır. İşin aslı öyle değil; Türkiye, çağdaş dünyanın bir bileşeni olmaktansa -“şimdiye kadar ne olduysa oldu, zararın neresinden dönülürse kârdır” anlayışıyla- dünya çapında ticaretiyle, imalatıyla, tarımıyla, bilimiyle, sanatıyla, dinleriyle Dünya yakında eski haline dönecek hayaliyle fiilen geri dönmek üzere geçmişte kalmış olan hayali bir geleceğe hazırlanır.

(daha…)